

Milanas, 2008 m. sausio 28 d.

Brangūs draugai,

Sekmadienį, sausio 20 dieną, dauguma iš mūsų, paskatinti spontaniško polėkio, kilusio tarsi iš širdies gelmių, vykome į Švento Petro aikštę vardan bendrystės su Romos Vyskupu, kuris dėl žinomų priežasčių atsisakė dalyvauti *La Sapienza* universiteto akademinį metų atidaryme, į kurį buvo pakviestas. Nėra abejonės, kad šis jūsų veiksmas buvo Judėjimo ugdymo atsakyti į tikrovės iššūkius vaisius.

Atsakymo greitumas yra kažkas, už ką turime dėkoti Dievui, nes tai yra ženklas tos įtakos, kurią mums daro „ta mokymo forma, kuriai mes buvome paskirti“ (J. Racingeris). Išties, nėra kito šio spontaniško veiksmo paaiškinimo, nei suvokimas tos vertės, kurią Popiežius turi mūsų gyvenime. Jame prisikėlęs Viešpats praneša apie savo pergalę žmonijos istorijos laike ir erdvėje. Be autoritetingo Petro įpėdinio liudijimo mes būtume pasimetę, kaip dauguma mūsų amžininkų: pernai metų kovo 24 dienos audiencija buvo svarus to įrodymas ir visam laikui paženklinęs mūsų istoriją. Todėl sekimas Popiežiumi sutampa su sekimu Jo esaties poveikiu. Ir reikalauja iš mūsų proto ir laisvės naudojimo.

Mes galėjome tai paliesti rankomis, kai buvo paviešinta Benedikto XVI nepasakyta kalba universitete. Jis išsiskiria dėl tos „užduoties išlaikyti jautrumą tiesai“. Būtent jo nenuilstamas liudijimas suteikia mums vilties nepasiduoti Vakarų pasaulio pavojui, kurį jis atskleidė, t.y. palūžti „tiesos klausimo akivaizdoje“, nes mes gerai žinome, kad „jeigu protas tampa kurčias didžiajai žinia, kurią jam skelbia krikščionių tikėjimas ir jo išmintis, jis nudžiūsta kaip medis, kurio šaknys nebesiekia vandens, jam teikiančio gyvybę“. Taip protas „praranda drąsą ieškoti tiesos“ ir pasiduoda.

Šis didingas Šventojo Tėvo liudijimas kiekvienam iš mūsų yra išskirtinis kvietimas taip naudoti protą. Jis mums jį pateikė kartu su naujos bendruomenės mokyklos, kurios metu bus skaitoma kun. Giussani knyga *Ar galima taip gyventi?*, kurios pirmuose puslapiuose kalbama apie tikėjimą kaip apie „pažinimo metodą“, pradžia. Mes pirmieji jaučiame poreikį ugdymo, kuris mums leistų pažinti tikrovę iki galo, pajusti neatidėliotiną poreikį pradėti eiti pažinimo keliu, kuris mums priartintų Paslaptį. Praėjus trejiems metams po jo mirties, prašykime kun. Giussani, kad jis toliau mus lydėtų tuo keliu, kurį jis mums nurodė.

Būtent sekant pasiūlymu, kurį mums pateikia bendruomenės mokykla, vis labiau įprastas mums taps tas visiškai atviras tikrovei žvilgsnis, kuris mus žavi Popiežiaus asmenyje. Tik eidami tuo keliu galime iš tikrųjų pažinti per liudytoją tikrovę, apie kurią kalba krikščionių tikėjimas.

Ši aistra tikėjimo pagrįstumui mums yra labai artima todėl, kad kun. Giussani niekada mūsų neapgaujinėjo, drąsindamas mus eiti tiesos link taip, kad mūsų tikėjimo prisišliejimas atitiktų mūsų žmogiškos prigimties orumą.

Labiau nei bet kada susivieniję šioje istorijoje

Kun. Julian Carron